

SLADKÝ ŽIVOT

Kate Hewittová

Dá se to
slepit!

KATE HEWITTOVÁ

DÁ SE TO SLEPIT!

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

je tomu pár měsíců, co jsem se v podstatě tak napůl náhodou dostal do Marbelly. To je takové jedno docela slavné městečko v Andalusii. Ano v téže Andalusii, z níž pochází Raúl, hlavní hrdina příběhu Playboy z Andalusie, který tenhle měsíc vychází v edici Sladký život Duo.

A součástí Marbelly, dva tři kilometry dále na západ, je luxusní přístav, který se jmenuje Puerto Banús. No a právě v tomhle přístavu měl Raúl svou jachtu.

Proč o tom mluvím...? Když si přečtete některý z mých příběhů plných milionářů, knížat a princezen, nabudete dojmu, že místa, kde se děj povídek odehrává, jsou mondénní a plná luxusu, takže našinec aby se tam bál... A víte, že to tak vůbec není? V té Marbelle jsem si koupil sendvič v úplně obyčejném a docela levném supermarketu, po ulicích tam chodí úplně obyčejní lidé a, a to je docela zábavné, je tam dokonce česká hospoda, kde čepují plzeňské pivo.

Takže o tom mé příběhy nejsou... A Vy samozřejmě víte, o čem jsou. O lásce. O lásce, která může vykvést kdekoliv a kdykoliv.

A když člověka srdce bolí, nebo mu naopak bije vzrušením, je vlastně úplně jedno, kolik má na kontě a jakou barvu má jeho krev!

Takže si užívejte mých příběhů o lásce. A hlavně si užívejte lásky!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Kate Hewittová

DÁ SE TO SLEPIT!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Back to Claim His Italian Heir

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Kate Hewitt

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1510-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1511-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1512-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Ano, to mám.“

Ta slova jasně zazněla kostelem a Emma Dunnettová něco takového rozhodně nečekala. Nikdo je nečekal, protože tohle je ta část svatebního obřadu, kdy přece každý mlčí a snaží se ani si nekýchnout nebo nezakašlat. Ale k někomu se to očividně nedoneslo.

Emma zmateně zírala na svého budoucího manžela, napětí houstlo a lidé v lavicích se otáčeli a natahovali krk, aby zahlédli toho záhadného chlapíka, skrytého ve stínu vzadu, jenž měl tu drzost promluvit.

„Vy... máte?“ To se ozval kněz, který je oddával a který vypadal úplně stejně zmateně. Snažil se očima proniknout až k tomu, jenž promluvil s takovou jistotou v hlase.

Ano, mám nebyla odpověď, kterou by někdo chtěl dostat na tradiční větu, již onen kněz právě pronesl – *Kdo má námitky proti tomuto manželství, nechť promluví nyní anebo mlčí navždy.*

Ne, nikdy nikdo v takovém okamžiku nechce slyšet ani odkašlání, pomyslela si Emma v návalu paniky. Je to přece jen takový tradiční obrat, pozůstatek z dob dávno minulých. Vteřina ticha, neslyšný úlevný výdech, roztřesený úsměv a jde se dál. Pronese se svatební slib, snoubenci jsou prohlášeni za muže a ženu a všechno může šťastně plynout.

„Ano,“ ozval se jasně ten hlas zezadu, jasný a zřetelný, lehce poznamenaný přízvukem, z něhož se Emmě sevřel žaludek.

Ten hlas...

„Já rozhodně námitky mám. Hlavně tu jednu.“

Kněz stále ještě bloudil očima po hostech, kterých tu nebylo zas tolik. Byla tady hlavně Willova rodina a pár přátel, které všechny trochu udivilo, jemně řečeno, že byl ochotný vzít si dívku, kterou potkal teprve před měsícem a něco. Teď vypadali ještě zmateněji, když se na ně Emma podívala – Willova matka měla dokonale kamenný, kyselý výraz. Nikdy nechtěla, aby si její jediný syn vzal někoho, koho považovala že bezostyšnou zlatokopku, což také Emmě řekla do obličeje, dokonce víc než jednou. No, a co už? Jsou i horší věci.

Ne že by zlatokopka opravdu byla. Brala si Willa kvůli zabezpečení, to ano, ale on to věděl a stali se z nich přátelé. A to doufala může být dobrý základ pro manželství. Pro založení rodiny.

Znovu zalétla pohledem k jeho matce a viděla, jak se ušklíbla. Vypadalo to jako zadostiučinění. Naaranžovala to snad ona, aby dostala syna ze spárů té nenáviděné svůdkyně? Vzhledem k tomu, že Emma Willa zatím ani nepolíbila, to byla poněkud přehnaná představa. Ne že by tomu Willova máma uvěřila, zvláště když je Emma ve čtrnáctém týdnu těhotenství... jenže s jiným mužem.

Náhle jí hrdlem začal stoupat hysterický smích, ale podařilo se jí ho spolknout. Vybuchnout smíchy v okamžiku, jako je tenhle, určitě nechtěla. Nechtěla to dělat ještě horší, přestože smích byl něco, co jí pomáhalo překonat krušné dětství. Směj se, místo abys plakala, ukaž, že máš smysl pro humor a bojovného ducha. V minulosti jí to sloužilo dobře, ale teď... když se zdálo, že její život už zase vykolejí?

„Kdo jste?“ zavolal Will a v jeho bleděmodrých

očích zaplála váhavá zlost. Emma se mu pokusila dodat odvalu povzbudivým úsměvem, ačkoli sama cítila, jak se její jistota a bezpečí vytrácí. Jako vždycky.

Pokaždé, když už se usadila a zvykla si u nějakých nových pěstounů, sehnala si slušnou práci, dokázala něco málo našetřit... pokaždé se něco pokazilo. A pro někoho, kdo se mohl spolehnout jen na sebe a své schopnosti, to mohla být katastrofa. Doufejme, že to tak nebude teď, protože je tu tentokrát i někdo jiný, na koho musí brát zřetel. Někdo maličký a vzácný a velmi, velmi zranitelný.

Narovnala se, jednu ruku položenou na maličko zvětšeném břiše a naslouchala, jak kostelem duní sebejisté, rychlé kroky. Jako by jí ten zvuk pronikal celým tělem.

„Pane?“ oslovil ho kněz a mhouřil oči, jak se snažil dobře rozeznat v rozptýleném světle kostela tvář toho, jenž se rázným krokem blížil. „Jaké námitky máte proti tomuto manželství?“

„Jaké mám námitky?“ Emmu jako by náhle někdo polil ledovou vodou. Ona ten hlas přece zná. Je to hlas, který ji pronásleduje ve snech, z nichž se budí na zmuchlaném prostěradle, lapající po dechu směsí touhy, naděje a žalu – trochu chraptivý, ale zároveň sametový hlas s náznakem úsměvu někde v hlubinách, hlas, který vyvolával tolik vzpomínek a příliš mnoho lítosti. Hlas, který ji dokázal rozesmát, i když nechtěla.

Drž se rozumu, Emmo. Nemá cenu podléhat iluzím, i když jsou tak lákavé.

Byl to hlas, který nečekala, že ještě někdy uslyší, protože jeho majitel je po smrti.

„Moje námitka,“ pokračoval ten hlas a blížil se čím dál víc, „spočívá v tom, že tahle nevěsta už jednou vdaná je. Za mne.“

Nico Santini obrátil planoucí oči k Emmě, která měla v tu chvíli pocit, že zkameněla. Nebo se možná

proměnila v kus ledu, protože jí najednou byla hrozná zima. Znovu se zachvěla a upustila kytici. Bílé plátky růží zasypaly podlahu u jejích nohou a zavoněly tak, že se jí zvedl žaludek, zatímco mozek ji vůbec neposlouchal a celé tělo se jí třásl.

„Nico...“ zachraptěla. „Jak...?“ Zjistila, že má příliš vyschlá ústa na to, aby otázku dokončila. Srdce jí bušilo jako splašené. Jak to, že je tady? Je přece mrtvý. Mrtvý! Zemřel před téměř čtyřmi měsíci, jen týden po tom, co se vzali po pouhém měsíci divokého, vášnivého vztahu. A ona si teď chce vzít jiného a... *Ne*. Nemůže tu být. Vždyť ho *pohřbili*. Nebo tedy alespoň proběhl pohřební obřad, jeho tělo se nikdy nenašlo. A pak ji vyvedli ze dveří a posadili do letadla, ještě než sundala černé šaty, zjevně podle Nikova přání.

Takže proč je teď tady, v Los Angeles a tváří se jako bouřkový mrak? Naposledy ho viděla v Římě, chystal se na cestu na Maledivy, kde později údajně zahynul při hrozně nehodě, když spadlo to malé letadlo, které si pronajal, aby ho dopravilo do jednoho ze světově proslulých luxusních rezortů rodiny Santiniových.

Emma se otřásla. Nedokázala se vyrovnat s tou náhlou směsicí emocí – překvapení, ostražitost, absurdní radost, ale ze všeho nejsilnější byl plíživý strach. Nikdy toho muže vlastně neznala, to už teď chápala. Vzala si ho v bláhovém poblouznění. Nechtěla ho tu, nechtěla, aby vstal z mrtvých, zjevně rozzuřený na nejvyšší míru, což je vzhledem k situaci vlastně docela pochopitelné.

Emma náhle jasně vnímala všechno kolem, své bledě žluté svatební šaty, kytici na zemi, krátký závoj, zakrývající jí vlasy, a hlavně toho muže vedle sebe, ženicha, kterého si měla brát, než do kostela vtrhl její manžel. Odmítala se na něj podívat, přestože cítila, jak ji k tomu pohledem vyzývá. Zatím nemohla. Co bude proboha dělat?

„Pane?“ nechápavě opakoval kněz.

Emma by nejradši utekla, ale na těch vysokých podpatcích a v těch šatech by asi daleko nedoběhla. Nico je tady. Nico, *její manžel*. Jenže se vlastně ani nestihli poznat a navzdory bláznivému štěstí, které cítila, když ji vzal do náruče, se už tehdy začínala bát, že jí stejně začíná mít dost, stejně jako všichni v jejím životě. Jako každá pěstounská rodina, každý kamarád, každý člověk, který o ni projevil zájem a pak se k ní obrátil zády. Proč by to u Nika mělo být jinak? Jeho rodina si to rozhodně nemyslela.

„Emmo?“ Ve Willově hlase slyšela, jak se ho to dotklo a viděla, jak se tváří. Co mu má tak asi říct?

„Wille... já... je mi to tak líto... vysvětlím ti to...“ Jenže to mohla jen těžko. Koutkem oka viděl, jak se Willova matka nafukuje jako žába a ostentativně se otáčí k nějaké jiné ženské, nejspíš nějaké tetě. A pak tu byl Nico, stál tam jako temný anděl, odhodlaný válečník, tvrdý a rozzuřený a naprosto sebejistý.

Její manžel, jenž vstal z mrtvých.

„Emmo, o co tu jde?“ zeptal se Will už trochu zvýšeným hlasem. „Kdo je to? Ty jsi za něj opravdu vdaná?“

„O Nikovi jsem ti už vyprávěla...“ začala Emma septem.

Will se zatvářil ještě zmateněji. „Ale ten přece *umřel*...“

„Samozřejmě, že mě zná,“ přerušil ho Nico ledově. „A ano, je za mne vdaná. Jsem její manžel.“ Očima přelétl z Willa na Emmu a jeho pohled ji přibil na místě. Oči zelené jako mech, které viděla temnět vášní a usmívat se na ni, než se k ní Nico sklonil a políbil ji. Teď se blýskaly jako smaragdy, tvrdé a chladné. No, ani jí už žádná láska nezbyla. Možná tam ani žádná nikdy nebyla, vždyť se ani neznali. I když tomu na začátku věřila.

„Emmo?“ ozval se Will znovu. Kněz si odkašlal.

Nico na ni nehnutě zíral. Bylo to děsivé a nepředstavitelné, protože teď už Nico nehrál zamilovaného milence. Vypadalo to, že ji nenávidí a možná to tak skutečně bylo. Možná už to tak bylo už předtím, než vyrazil na ty Maledivy.

„Nika už jsi stejně přestala bavit, Emmo. Říkal mi to. Čím dřív odjedeš, tím líp.“

Celý život si Emmu předávali jako nechtěný balíček, takže dobře poznala, kdy je čas vypadnout. Když už ji nechtěli. Naučila se vyčíst ty signály – záblesk netrpělivosti v očích, stisknutí rtů, významné pohledy a odmlčení se. A samozřejmě někdy to ani nebylo potřeba, někdy to zaznělo pěkně nahlas.

„Adoptovat Emmu? To nepřichází v úvahu.“

Ten hlas její pěstounky, plný opovržení, ji pronásledoval celá léta. Ano, Emma dobře věděla, co je to odmítnutí, a tak na nic nečekala.

Teď otevřela ústa. Zavřela je. Will tiše, frustrovaně vydechl. Její manžel se mračil, ale vyzařovalo z něj arogantní uspokojení. To on to má celé pod kontrolou, jako vždycky. Emmě nikdy nepochybovala o tom, kdo má navrch v jejich krátkém vztahu – a ona to nebyla.

Byl to Nico, kdo nastavil pravidla. *„Pár týdnů v New Yorku, ano, poletíš se mnou do Říma, a skončí to, až řeknu, že to končí.“*

A potom ji, k jejímu velkému překvapení, požádal o ruku, a ona, přestože měla být chytřejší, na to kývla. Chtěla zažít tu pohádku, bez ohledu na to, jak dlouhá bude. Nepřekvapilo ji, že Nico svého unáhleného rozhodnutí začal litovat.

„Já...“ začala a pak zjistila, že nemůže pokračovat. K tomu, že už se tak cítila ztuhlá a vyděšená, se jí ještě začala točit hlava. V ústech měla náhle podivnou, kovovou pachut.

„Ano, Emmo?“ protáhl Nico chladně.

„Já...“ nedokázala se však dostat přes to jediné

slovíčko. Kostelem se pomalu rozmáhal šepot a jí se zdálo, že svět začíná na okrajích černat, jako by se na něj dívala skrz dalekohled, a Will na ni zíral jako trochu vylekané štěně. A ona neměla odvahu podívat se znovu na Nika.

Ještě jednou se pokusila promluvit. Před očima jí tančily zvláštní tečky a Nico jako by se pomalu vzdaloval, až byl maličký a někde v dálce před ní. Kdyby tak odešel úplně...

„Emmo –,“ ozval se Will a vykročil k ní, ale už bylo příliš pozdě.

Poslední, co viděla, než se zhroutila na podlahu, byl Nikův vzteklý, krásný obličej.

No, tohle jistě byl způsob, jak se jeho zatoulaná ženuška může z té hloupé situace vyvléknout. Nico potlačil vztek a vykročil k ní. Ten takzvaný ženich na ni zhrozně zíral a bezradně mával rukama. Taková nicka, nacpaná do obleku. Musí se ho hned zbavit, spolu s těmi všemi přitroublými hosty.

„Uhněte,“ rozkázal Nico, shýbl se a zvedl svou ženu do náruče. Voněla po růžích a on tu vůni dobře znal. Zhluboka se nadechl. Jednou se jí zeptal, co je to za parfém, a ona se jen vesele zasmála.

„To je jen mýdlo,“ vysvětlila mu a zlaté oči jí tančily a třpytily se. „Eau de krám na rohu.“

Také se tehdy zasmál a nadechl se čisté sladké vůně jejích vlasů, ponořil do nich nos. Jaký byl blázen. Naivní, hloupý blázen.

„Pane –,“ začal ženich a Nico ho umlčel jediným pohledem.

„Vaše role v téhle frašce je u konce,“ sdělil mu jasně. „Emma Dunnettová – Emma *Santiniová* – je moje manželka. Teď už to přebírám. Můžete jít, i s těmi vašimi hosty. Čím rychleji, tím lépe, jestli mohou prosit.“

Přitiskl si bezvládnou Emmu k hrudi. Byla lehká,

tělo křehké a štíhlé, možná ještě štíhlejší, než si pamatoval. Na zlatých vlasech měla posazený věneček z růží s krátkým závojem a na sobě měla jednoduché bledě žluté šaty ke kotníkům. *Aspoň si nevzala bílou*, pomyslel si Nico hořce.

Jak ho mohla takhle zradit?

Ale proč ho to vlastně překvapuje? Už se mu to v životě stalo mnohokrát, že ho někdo zradil, a jeho to dodnes nepřestávalo bolet. Matčina nevěra, otceva odtažitost, všechno založené na lži. Když ho i lidé, které miloval nejvíc na světě, mohli takhle zradit, další taková věc už by ho přece neměla překvapit... ale od ní to nečekal.

Právě od ní.

Kněz se náhle pohnul, ukázal Nikovi cestu k malé místnosti vzadu. Nico tam Emmu položil na omšelou pohovku a poodstoupil.

„Pane,“ začal kněz. „Tohle je vysoce nestandardní...“

„Budeme pryč za pár minut,“ ujistil ho Nico. „Hned, jak se moje žena probere. Můžete prosím nechat její věci přede dveřmi, aby je mohl můj řidič naložit do auta?“

Měl před kostelem auto a neměl zájem tu zůstat ani o vteřinu déle, než bylo opravdu nutné.

„A kdybyste nás teď prosím mohl nechat o samotě,“ nařídil a kněz se s trochu nešťastným výrazem vzdálil. Nico chvíli slyšel hukot hlasů a pak už cvakla klika a on věděl, že hosté už odcházejí. Tak to bychom měli.

Zadíval se na svou bezvládnou ženu a doufal, že si nějak neublížila, ale pak mu došlo, že Emma je člověk, který bez ohledu na to, z jaké padá výšky, vždycky dopadne na nohy. A dnes to dokázala znovu.

Teď se jí zachvěla víčka a ona pomalu otevřela oči. Všimla si ho a její zlaté duhovky byly najednou ostražitě. Pak oči zase zavřela.

Bože mu pomoz, ta je ale neuvěřitelně krásná. Krásnější, než si pamatoval. A to na ni vzpomínal vlastně pořád, celé měsíce – ty měsíce na nemocniční posteli, kde se snažil vzpomenout si na vlastní jméno, byla její tvář jedinou věcí, na niž si vzpomenout dokázal.

A ten obličej má teď přímo před sebou – bledý, srdčitý obličej s trošku ohrnutým nosem, posetým zlatými pihami a lehce pootevřenými růžovými rty. Hrudník se jí trhaně zvedal a klesal, příliš krátce na to, aby se mohla zhluboka nadechnout.

„Otevři oči, Emmo,“ nařídil jí Nico. „Vím, že jsi vzhůru.“

Viděl, jak semkla víčka ještě víc. Nico ze sebe vydal zvuk, který by mohl být zasmáním, kdyby byl aspoň trochu pobavený. A to nebyl, na to byl moc našťvaný. A byl našťvaný proto, že to bylo mnohem lepší než se cítit ublížený.

Byl pryč jen trochu víc než tři měsíce. *Tři měsíce.*

„Emmo.“

Roztřeseně vydechla, ale oči měla stále zavřené. „Nemůžu je otevřít,“ přiznala se chraptivě.

„Protože chceš, abych prostě zmizel,“ doplnil za ni Nico. „To mě nepřekvapuje.“

Emma konečně otevřela aspoň jedno oko a nejistě se na něj podívala. „Ne?“

„Ne, proč by taky mělo, vzhledem k tomu, jak rychle jsi na mě byla schopná zapomenout?“ prohlásil chladně. „Dvě svatby během tří měsíců, to je slušný výkon.“

„Je to tři a půl měsíce,“ opravila ho slabým hlasem Emma a tentokrát se Nico skutečně zasmál – byl to tvrdý smích, bez špetky humoru, protože teď se tedy vybarvila. Jak se mohl nechat takhle oklamat? Ale může si za to sám. Poté co se ukázaly všechny okolnosti jeho narození, chtěl prostě někam patřit. No, poučil se. Nehledej lásku. Nevěř, že vůbec existuje, protože on ji tedy ještě neviděl, ani od vlastního otce.

„Dobrá, tak tři a půl od jedné svatby do druhé... ty dva týdny jsou velký rozdíl, opravdu.“

Tentokrát otevřela Emma obě oči. „Jak to, že jsi naživu?“

„Jsi vážně nadšená, že jsem živý, co?“ Emma neodpověděla a on se přinutil pokračovat, nevšímat si toho, jak na něj bezvýrazně zírá. Nikdy jí na něm nezáleželo. Byl pro ni prostě jen poukázka na jídlo, jak mu jeho bratranec Antonio říkal hned od začátku. Nechápal, jak si mohl vzít ženskou, kterou zná jen tři týdny. Nico se na něj tehdy zamračil, rozhodnutý věřit, že to říká jen ze žárlivosti, jejich vztah se od odhacení jeho otce dost zhoršil. Antonio zahořkl, když zjistil, že to nebude on, kdo převezme otěže Santini Enterprises.

A přesto se právě on, Nico, obvykle tak pragmatický, nechal ve slabé chvíli obloudit absurdní iluzí. No, to bylo naposledy. „Jsem naživu,“ sdělil jí, „protože jsem přežil pád letadla. Očividně.“

Emma pomalu zavrtěla hlavou, oči dokořán. Zjevně nemohla přijít na chuť pomyšlení, že spolu zase budou žít jako muž a žena. No, jemu se to taky nezamlouvalo, ale ať se propadne, jestli jí dovolí spáchat hřích bigamie a vzít si jiného.

„Ale kde jsi byl ty poslední tři měsíce?“ zeptala se slabým hlasem. Ležela na pohovce jako Sněhurka, vlasy rozhozené po polštáři, věneček z růží už se sesunul do strany. Uvolněné štíhlé tělo Nikovi připomnělo, jak každý kousek objevoval a zkoumal, každou oblínu a prohlubeninku, jak byl šťastný, že patří jen jemu.

Sevřel ruce do pěstí, aby odolal touze se jí dotknout. „Myslíš ty tři a půl měsíce,“ připomněl jí ostře. „Poté co se moje letadlo zřítilo do Indického oceánu, mě zachránila jedna rybářská loď a pak jsem byl v nemocnici na jednom malém ostrově. Pak mě převezli do rehabilitačního centra v Jakartě,

odkud jsem se minulý týden vrátil do Říma. Nějaké další otázky?“

„Proč jsi mi nedal vědět, že žiješ?“ to už byla hlasitější otázka a ten záblesk ve zlatavých očích mu připomněl, proč se do ní tehdy zamiloval, nebo si to aspoň myslel. Ten bojovný duch, ten humor, ta jiskra v očích, to stisknutí rtů. Něco to v něm probudilo, něco, co nutně potřebovalo ven na světlo, ale byl to samozřejmě podfuk, pečlivě poskládané lži, protože ji vůbec neznal, ne doopravdy. Teď se mu to všechno vrátilo.

„Protože napřed jsem byl v kómatu,“ vysvětlil jí suše, „a pak jsem si nemohl vzpomenout, jak se jmenuju. Neměl jsem nic, podle čeho by mě mohli identifikovat, nikdo nevěděl, kdo jsem. Všechno zničil ten náraz.“ Ze všech sil se snažil, aby mu do hlasu nepronikla bolest. Ty měsíce byly šílené, plné bolesti a nejistoty, a přesto ji si pamatoval. Teď si skoro přál, aby to tak nebylo.

Emma na něj vyvalila oči a posadila se. „Ty jsi byl v *kómatu*?“

„Teď už je trochu pozdě dělat, že ti to není fuk.“

Emma nevěřícně zakroutila hlavou. „Nico, nemůžeš mi přece dávat za vinu, že jsem nevěděla –“

„Můžu,“ odtušil a potlačoval vztek. „Můžu ti dávat za vinu, že sis hodlala vzít prvního, který se namanol. Předpokládám, že byl první?“ škulbl hlavou směrem ke dveřím, za nimiž už doufal bylo prázdno. „Není to zrovna reprezentativní vzorek mužství, to ti povím. Vážně, mohla sis vybrat líp.“

„Willa neuráží,“ řekla Emma s tichou, důstojnou rezignací v hlase. „Ani mu to nedávej za vinu. Nic ti neudělal.“

To je pravda, ale i tak Nico pocítil nával vzteku. „To ne,“ souhlasil. „Já mu taky za nic vinu nedávám. Právě naopak, drahá.“ Odhalil zuby v náznaku úsměvu a přistoupil o kousek blíž k ní. Sledoval, jak se na